

Utazás az elme mélyére

Három elegánsan felöltözött újságíró sietett végig egy erdő tisztásán. A hosszú barna hajú lány kezében egy régi, ütött-kopott poggyász volt. A másik kettő szapora léptekben követte őt.

Gyertek, siessünk! Már nem bírok többet várni! - mondta Nati, ahogy letette a földre a bőröndöt és kinyitotta, ám az üres volt. A vörös hajú lány, Petra és a rövidebb barna hajú, Zsófi cinkosan összenéztek.

-Na, gyerünk! Ugrás! - sürgette őket Nati. Először Zsófi ment, aki fejest ugort a bőrönd

közepébe, ami egy nagy cuppanással el is nyelte őt. Majd Petra következett, de ő óvatosabban, kapaszkodva mászott be, és végül Nati, ügyelve arra, hogy végig fogja a bőrönd fogantyúját, majd ahogy ő is eltűnt, ment vele a szerkentyű is.

Legközelebb egy macskaköves úton tűntek fel újra: a lányok pontosan tudták, hogy hol, és mikor vannak, már nem először csinálták. Az 1938-as London macskaköves utcáin álldogáltak, mellettük pedig a

poggyász.

-Na szóval, akkor még egyszer elmondom! Nem piszkáljuk az időt és az eseményeket! - hangsúlyozta Zsófi. -Nem teszünk semmi olyat, amivel megváltoztathatnánk a jövőt! És nem csinálunk közös képet, mert ekkor még nincs telefon. Értve, Petra?!

-Igen... -duzzogott.

Egy bérház egyszerű ajtaján kopogtattak, ahol ez a név állt: Freud. Egy nyolcvanas éveiben járó, őszülő hajú férfi és mögötte egy fiatalabb szemüveges nő nyitott nekik ajtót, majd tessékelte be őket a nappaliba, ami a kor és a körülmények ellenére elegáns volt.

Egy nappaliban ültek Sigmund Freuddal, a pszichoanalízis atyjával, valamint a lányával, a gyermekkori pszichoanalízis megalapítójával.

-Professzor úr, el tudná nekünk mesélni, hogy hogyan kerültek Bécsből Angliába? - kérdezte Petra érdeklődve, ahogy kattintott egyet a tollával, írásra készen. Beletelt egy kis időbe, mire Freud válaszolt, de a tollat vizslató tekintete még így is, mintha kicsit homályos lett volna.

-Elnézést, ne haragudjon, csak... csak most látom, hogy... az a dolog a kezében kattant egyet, és azt hiszem, teljesen megbabonázott. Ez egy... toll? Bocsánat, bocsánat, folytassuk... szóval, az első és legfontosabb a vízum volt. Aki be akart lépni Anglia területére egy "Visa for Life" beutazási engedély volt szükséges. Ez azt garantálta, hogy nem fogunk terhet jelenteni az angol állam számára. A hatóságok szigorúan ellenőrizték, hogy segítség nélkül is képesek leszünk-e megélni. A mi esetünkön az könnyített, hogy angoliai rokonaink vállalták értünk a felelősséget,

és hogy Anna és én is nemzetközileg elismert tudósok vagyunk, de még így is rengeteg volt a papírmunka. Hónapokba telt, mire az egész családom megkapta a vízumot. Aztán útnak indultunk. Alaposan átvizsgáltak minket és a papírokat, több órát töltöttünk a határnál.

Zsófi, aki eddig csak csendben figyelte az eseményeket az egyik karosszékből, megszólalt: - Hogyan teltek Bécsben a mindennapjaik? Változott valamit a felállás azzal, hogy ideköltöztek?

Freud elmosolyodott, ahogy visszagondolt a régi szép évekre, majd válaszolt: -A háború előtti időkben, amikor még Bécsben éltünk próbáltuk úgy szervezni a mindennapjainkat, beleértve az ünnepeket és a vallási eseményeket, hogy szűk családi körben tudjuk megünnepelni azokat. Ahogy a politikai feszültségek egyre fokozódtak, igyekeztünk fenntartani a zsidó szokásainkat és hagyományainkat, mint a széder estét és a pészáchi vacsorát. Az étkezések egyre egyszerűbbek lettek, mert az alapanyagok beszerzése egyre nagyobb kihívást jelentett a gazdasági válság és a zsidóellenes intézkedések súlyosbodása miatt. -Ahogy beszélt, arcáról egyre inkább hervadt le a mosoly. - Angliába érkezésünkkel életünk egy új sablont vett fel. Nem teljesen különböznek a mindennapjaink itt, Londonban. A közösség segített beilleszkedni és elhelyezkedni, bár a folyamatos szorongás mindig ott lappangott. Anna és én is a pszichoanalízis területén dolgozunk, de ez mellett próbáljuk fenntartani az emberi kapcsolatokat... Az ilyen időkben talán ez a legfontosabb.

A harmadik újságíró, Nati, akit leginkább Freud munkássága érdekelt, így folytatta: -Mi lesz a jövő? Mi után kutatnak, ha minden bizonytalan? Hogyan segít a pszichoanalízis, hogy megértsük a mostani helyzetet?

Freud arca komolyra váltott, ahogy válaszolt: - A pszichoanalízis több, mint tudomány. Keresünk valamit, amivel megérthetjük az emberi elme mozgatórugóit. Különösen most, hogy mindent eltiporhatnak, kutatjuk, hogy hogyan tarthatjuk meg önmagunkat.

-De mi van azokkal, akik nem tudnak semmit sem tenni? Nem tudják elkerülni a háborút, a deportálásokat, a zsidótörvényeket? - kérdezte újból Nati.

-Ez egy borzalmas felvetés, de mégis, a valóság. Az emberek nem tudják választani a sorsukat. Ezért kutatjuk a lelki mechanizmusokat, és próbáljuk megérteni azokat. Így talán lehet esély a túlélésre. Ha nem is fizikailag, legalább lélekben. Mi nem csupán a lelkeket próbáljuk gyógyítani, hanem a társadalmat is megérteni, hogy képes-e kezelni a saját mélységeit.

Ahogy a találkozóinak vége szakadt, a három újságíró néma csendben lépett ki az utcára. Ezúttal már nem az izgalom és az öröm járta át őket, hanem a letargia. A lányok magukba meredve

gondolkoztak és emésztették a hallottakat, ahogy beleolvadtak a poggyászukkal a londoni járókelők tömegébe és utána már nem látta többé őket senki az 1938-as Angliában.

<https://dioceseofvenice.org/offices/offices-departments/youth-and-young-adult-outreach/scouting/kristallnacht-memorial-pin/>

https://hu.wikipedia.org/wiki/Sigmund_Freud

<https://www.britannica.com/biography/Sigmund-Freud>

<https://www.britannica.com/biography/Anna-Freud>